

Η ΥΠΕΡΒΟΛΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

*«Έχομεν τον θησαυρόν τούτον εν οστρακίνοις σκεύεσιν
ίνα ή υπερβολή της δυνάμεως ή του Θεού και μη εξ ημών»*

Πολλοί αντιλαμβάνονται τη διδασκαλία της Εκκλησίας σαν μια ηθική διδασκαλία, σαν μια καθηκοντολογία, η οποία είναι πολύ ωραία αλλά σχεδόν ακατόρθωτο να την εφαρμόσει κανείς με ακρίβεια στη ζωή του. Ποιος, αλήθεια, μπορεί να αγαπήσει με ειλικρίνεια τους εχθρούς του ή να στρέψει και την άλλη σιαγόνα του σε όποιον με θρασύτητα τον ραπίσει; Ο Χριστός μας είπε ότι το φορτίο των εντολών Του είναι ελαφρό, αλλά επίσης μας ξεκαθάρισε ότι χωρίς Αυτόν δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Η φυσική δύναμη του ανθρώπου δεν επαρκεί για να τηρήσουμε τις εντολές του Χριστού. Αν τολμήσουμε μόνοι μας μια τέτοια προσπάθεια, θα κατασπαταλήσουμε τις δυνάμεις μας και θα έχουμε στο τέλος μηδαμινά αποτελέσματα. Οι εντολές του Χριστού τηρούνται από τους ανθρώπους πού βρίσκονται σε κοινωνία μαζί Του. Γιατί ο Χριστός γίνεται σε μας ό,τι πραγματικά έχουμε ανάγκη· σύμφωνα με την πατερική μας παράδοση γίνεται κάθαρση των καθαιρομένων, φωτισμός των φωτιζόμενων, θέωση των θεουμένων. Αν του το επιτρέψουμε μπαίνει σε κάθε λεπτομέρεια της ζωής μας και φωτίζει με θεολογικό νόημα κάθε πτυχή της καθημερινότητας μας.

Η υπέρβαση των δυσκολιών

Στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα ο απ. Παύλος περιγράφει τη ζωή του, αλλά και τη ζωή των άλλων αποστόλων, η οποία μπορεί να πει κανείς ότι βρισκόταν συνεχώς στο σύνορο της ζωής και του θανάτου. Απέναντι τους είχε παραταχθεί όλο το κοσμικό κακό, το οποίο τους πίεζε με ποικίλους τρόπους θέλοντας να τους εξαφανίσει. Όμως αυτοί δεν καταβάλλονταν, δεν απελπίζονταν, γιατί ο Θεός δεν τους εγκατέλειπε ποτέ. Το θνητό σώμα τους γευόταν καθημερινά τα προοίμια του θανάτου, με στερήσεις, φυλακίσεις, βασανιστήρια. Έτσι βίωναν οι απόστολοι το θάνατο του Χριστού, συμμετείχαν στο σταυρό Του και αξιώνονταν να φανερώνουν με όλη την ύπαρξη τους τη ζωή του Ιησού, την οποία μετέδιδαν στο λαό με λόγο ισχυρό πού αποδεικνυόταν από τα έργα τους.

Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι παρόμοια αντίσταση από το κοσμικό κακό αντιμετωπίζουν και όσοι προσπαθούν να εμποτίσουν τη ζωή τους με το αποστολικό κήρυγμα. Η γνήσια χριστιανική ζωή συναντά μερικές φορές ανεξήγητες δυσκολίες, εσωτερικές και εξωτερικές. Από τη μια μεριά η ψυχή, επειδή αλλάζει αργά και δύσκολα τις συνήθειες της, δυσανασχετεί, αντιστέκεται ακόμη και στις δικές της πνευματικές εφέσεις. Αισθάνεται μερικές φορές διχασμό πού ταράσσει το θυμικό και κάνει τον αγωνιζόμενο χριστιανό ευέξαπτο. Από την άλλη μεριά ο κόσμος δεν ανέχεται ζωή που τον υπερβαίνει, δεν ανέχεται ανθρώπους πού έχουν περάσει σε άλλο επίπεδο ζωής· πού έχουν ξεπεράσει -ή αγωνίζονται να ξεπεράσουν- τις μικρότητες του· τους απορρίπτει ή τους πολεμά με την ειρωνεία. Αυτές οι αντιξοότητες βοηθούν τον πιστό να γνωρίσει καλύτερα τον εαυτό του, να ταπεινωθεί το πνεύμα του, να αισθανθεί έντονα την ανάγκη της αισθητής παρουσίας του Χριστού στη ζωή του. Η αίσθηση αυτής της ανάγκης δίνει στον αγώνα του προσωπικό χαρακτήρα, διότι τον κάνει να αποβλέπει στην ανάπτυξη προσωπικής σχέσης με το Χριστό και όχι στην αγχώδη προσαρμογή της ζωής του στους κανόνες κάποιας ηθικής δεοντολογίας.

Ο θησαυρός στο οστράκινο σκεύος

Μας φαίνεται υπερβολικό ή πολύ δύσκολο αυτό πού γράφει ο απ. Παύλος για τη διαρκή παράδοση της ζωής μας στο θάνατο. «Αεί γαρ ημείς οι ζώντες εις θάνατον παραδιδόμεθα δια Ιησούν, ίνα και η ζωή του Ιησού φανερωθή εν τη θνητή σαρκί ημών».

Η αυταπάρνηση δίνει μεγάλη ώθηση στην πνευματική ζωή. Άλλωστε ο Χριστός μας είπε ότι όποιος θέλει να τον ακολουθήσει πρέπει να απαρνηθεί τον εαυτό του και να σηκώσει το σταυρό του. Αυτή η αυταπάρνηση όμως μέσα στη ζωή της Εκκλησίας συνδέεται με το φωτισμό της καρδιάς από το φως του Θεού. Αυτός ο φωτισμός προσφέρει τη γνώση του προσώπου του Χριστού, ο οποίος ως Θεός αληθινός είναι κι αυτός πηγή του ιδίου φωτός. Η αυταπάρνηση, δηλαδή, είναι αποτέλεσμα της καρδιακής εμπειρικής γνώσεως του Χριστού, ο οποίος αποκάλυψε στο πρόσωπο Του τη δόξα του Θεού. Η γνώση αυτή έχει βαθμούς, επιδέχεται αύξηση. Συναυξάνει με την αυταπάρνηση που καλλιεργεί ο πιστός στον καθημερινό του αγώνα.

Το θησαυρό αυτής της θείας γνώσεως κρατούσαν οι απόστολοι μέσα στα πήλινα (οστράκινα) σκεύη των σωμάτων τους, ώστε σε όλες τις αντιξοότητες να φαίνεται ότι η υπερβολική δύναμη τους προέρχεται από το Θεό και όχι από τον εαυτό τους.

Την εμπειρία αυτής της γνώσεως έζησαν και ζουν όλοι οι άνθρωποι του Θεού, γι' αυτό είναι επιεικείς στις αδυναμίες των άλλων ανθρώπων και ταπεινοί μέσα στα μεγάλα δικά τους κατορθώματα.

π. Θ.Α.Β.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. δ' 6-15)

Η φανέρωση της ζωής του Χριστού

Αδελφοί, ο θεός ο εϊπών, Έκ σκότους φώς λάμψει, ως έλαμψεν εν ταϊς καρδίαις ήμῶν πρὸς φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ εν προσώπῳ Χριστοῦ. **Έχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον εν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἡ τοῦ θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν·** εν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ εν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. αἰὲν γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ εν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. ὥστε ὁ θάνατος εν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ εν ὑμῖν. ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως, κατὰ τὸ γεγραμμένον, Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς σὺν Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ.

Μετάφραση της Αποστολικής περικοπής

Αδελφοί, ο Θεός που είπε να λάμψει φως από το σκοτάδι, αυτός έλαμψε μέσα σας, για να φέρει σε φως τη γνώση της δόξας του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. **Έχουμε το θησαυρό αυτό μέσα σε πήλινα σκεύη, για να φανεί ότι τέτοια υπερβολική δύναμη είναι του Θεού και δεν προέρχεται από μας.** Πιεζόμαστε με κάθε τρόπο, αλλά δε φθάνουμε σε αδιέξοδο, βρισκόμαστε σε αμηχανία αλλά όχι σε απελπισία, διωκόμαστε αλλά δεν εγκαταλειπόμαστε, καταβαλλόμαστε αλλά δεν χανόμαστε. Πάντοτε φέρουμε στο σώμα μας το θάνατο του Κυρίου Ιησού, για να φανερωθεί και η ζωή του Ιησού στο σώμα μας. Διότι ενώ ζούμε, παραδιδόμαστε πάντοτε σε θάνατον χάριν του Ιησού, για να φανερωθεί και η ζωή του Ιησού στο θνητό μας σώμα. Ὡστε ο μεν θάνατος συντελείται σ' εμάς, αλλά η ζωή σ' εσάς. Αλλά επειδή έχουμε το ίδιο πνεύμα της πίστεως σύμφωνα προς ό,τι είναι γραμμένο, πίστεψα και για τούτο μίλησα, και εμείς πιστεύουμε, για τούτο και μιλάμε, διότι γνωρίζουμε ότι εκείνος που ανέστησε τον Κύριο Ιησού θα αναστήσει και εμάς δια του Ιησού και θα μας στήσει μαζί μ' εσάς ενώπιον του. Όλα γίνονται προς χάριν σας, ώστε καθώς η χάρις επεκτείνεται σε περισσότερους, να προκαλέσει πλούσια την ευχαριστία προς δόξα του Θεού.